

[Anden Næstformand.]

Folketingets næste Møde afholdes i Morgen, Fredag den 22. November, Kl. 13 med følgende Dagsorden:

Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Lov om Indløseligheden af Nationalbankens Sedler og om Foranstaltninger til Værn for den danske Valuta.

Mødet hævet Kl. 16²².

13de Møde.

Fredag den 22. November Kl. 13.

Formanden: I Skrivelse af 20. ds. anmoder Udenrigsministeren om, at der maa blive foretaget Valg af 4 Medlemmer af Rigsdagen for Tiden fra 18. November 1935 til 17. November 1939 til det i Henhold til § 117 i Lov Nr. 98 af 31. Marts 1931 om Statens Tjenestemænd nedsatte Nævn vedrørende Udenrigsministeriets Tjenestemænds Udetillæg.

Folketingsmændene Aksel Larsen og Thomas Pedersen har meddelt mig, at de ønsker her i Tinget at forelægge:

Forslag til Lov om Vinterhjælp til arbejdsløse.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Indløseligheden af Nationalbankens Sedler og om Foranstaltninger til Værn for den danske Valuta.

Forhandlingen genoptoges.

Valdemar Thomsen: Naar man staar over for en Lovgivning af denne Art og ved, hvordan Resultatet hidtil har været, er det velgørende at vide, at man ikke har haft Lod eller Del i noget af det, der paa dette Omraade er gaæet forud. Derfor kan

mit Parti ogsaa med god Samvittighed overlade hele Ansvaret til de Partier, der i Januar 1932 gav Regeringen et saa farligt Vaaben i Hænde. Man gjorde det imidlertid, og det gaadefulde er, at det blev gjort, uden at man samtidig fik Garanti mod Misbrug af Loven. Det bør derfor ikke gaa upaataalt hen, at dette skæbnsvangre Skridt er blevet kaldt Fremsyn eller Statsmandskløgt. Loven om Valutacentralen har jeg — og det er jeg glad ved at kunne sige — modarbejdet fra første Færd, ligesom jeg i sin Tid i Tale og i Skrift advarede mod Kronens Pari-Føring. Faa Dage efter Rigsdagens Sammentræden efter Valget i 1932, den 5. December, stod jeg paa denne Talerstol for at klargøre, hvordan Landbruget gennem dette Diktatur blev økonomisk mishandlet, navnlig gennem den kortsynede Valutapolitik og lige saa kortsynede Handelspolitik. Og da der ingen som helst Udsigt er til, at den nye Handelsminister paa dette Omraade er klogere end den afgaaede, saa vil min og Det frie Folkepartis Stilling være som de foregaaende Aar. Vi var, vi er, og vi bliver Modstandere af Systemet og den Maade, hvorpaa det administreres.

Den første Valutalov blev fra sagkyndig Side betegnet som det, den var; Hastværksarbejde uden Sidestykke i noget Land, men skønt der nu har været god Tid til at tænke sig om, er der, hvad det principielle angaar, ikke sket væsentlige Ændringer; endnu er altsaa vort Land en Særling paa det valutariske og det handelspolitiske Omraade. De Anvisninger, som vore Nationaløkonomer omgaaende fremkom med, og som gik ud paa at benytte den Chance, som vi ved Guldmøntfodens Ophævelse fik, til at opnaa økonomisk Ligevægt, blev der intet som helst Hensyn taget til. Man er aabenbart, som jeg fremhævede i Forgaars, af den Anskuelse, at de to Dele af det danske Samfund, der til Dato har været ene om at bære Krisens Byrder, nemlig de, som direkte og indirekte er afhængige af Landbruget, og de, som er arbejdsløse, ogsaa i Fremtiden passende kan faa denne Rølle tildelt. Heldigvis er der, som jeg ogsaa antydede i Forgaars, Tegn paa, at det Erhverv, der tilfører Landet de ca. 80 pCt. af Værdierne udefra, ikke er til Sinds vedblivende at staa med Hatten i Haanden for at faa Lov til at arbejde en lang Dag Aaret rundt uden at faa en anstændig Løn derfor. Jeg vil her gerne i Parentes bemærke, at naar den højtærede Statsminister i sin Tale i Gaar antydede, at det var noget aldeles uhørt,